

— Учихме за кръвта, мамо. Научихме отъ що става тя, отъ какво се състои, гдѣ е главно-то ѝ мѣсто, какъ се движи по тѣлото ни и за какво ни служи

— Ами разбра ли всичко, което разказа учителката ти? — запита я пакъ майка ѝ.

— Само едно нѣщо не можахъ да разбера, каза Марийка, па и не сварихъ да попитамъ госпожицата.

— Какво не може да разберешъ?

— Госпожицата каза, продължи Марийка, че кръвта се състои отъ една жълтеникава течностъ, наречена *кръвна суроватка*. Въ тази суроватка плавали малки червени тѣлца, които се казвали *кръвни тѣлца*, и тѣзи тѣлца правяли кръвта да бѣде тѣй червена, както я виждаме.

— Е, има ли тукъ нѣщо, което не разбирашъ?

— Има зеръ. Колкото пжти съмъ виждала азъ кръвъ, никога не съмъ забѣлѣжила това.

— Ами че какъ ще го забѣлѣжишъ? Тѣзи работи съ просто око не могатъ да се виждатъ.

— Ами съ какво, мамо?

— Съ единъ уредъ, който се казва *микроскопъ*.

— Хх — х — х, сега се сѣтихъ!... госпожицата спомена такова нѣщо. Ами какво нѣщо е туй — микроскопа, бе мамо?

— Ей сега ще ти разкажа, каза майка ѝ, и извади една книга, въ която имаше нарисуванъ единъ микроскопъ.

Вижъ! Въ двата края на тржбата А и Б сж вмѣстени изпжкнали увеличителни стѣкла. Тази тржба, която виждашъ, е прокарана прѣзъ срѣдната на дѣсчицата В. Подъ тржбата има една